

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **M. L.**, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou, se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3. 2012, č.j. OAM-42/LE-BE02-PA03-R2-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanovené advokátky Mgr. Anety Bendové se určuje částkou 7.018,-Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení.

Namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť v případě svého návratu do vlasti bude vystavena minimálně ohrožení na zdraví, a to především ze zdravotních důvodů. Určité ohrožení shledává i ze strany věřitele, kterému dluží finanční částku. Odmítá žalovaným učiněný závěr o tom, že její žádost o mezinárodní ochranu je účelová odkazem na existenci správního vyhoštění. Má za to, že žalovaný nerespektoval názor Krajského soudu v Praze, který zrušil původní rozhodnutí žalovaného a vytkl mu nedostatečné posouzení jejího zdravotního stavu. Žalovaný pak doplnil dokazování pouze o jedinou Informaci MZV ČR z roku 2009, přičemž nezohlednil žalobkyní doložené lékařské zprávy a nevyžádal si její zdravotní dokumentaci, přestože k nahlédnutí do ní udělila souhlas. V průběhu pohovorů žalobkyně opakovaně poukazovala na své zdravotní problémy, týkající se nejen jejího onkologického onemocnění, na které byla léčena, ale také na problémy se štítnou žlázou, hemeroidy a zrakem, které žalovaný do svého rozhodnutí nezahrnul. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně netrpí onkologickým onemocněním a není vůbec zřejmé, z čeho toto tvrzení dovozuje. Nemůže souhlasit ani s názorem žalovaného, že v případě návratu do vlasti se o ni může postarat její dcera s dětmi. V důvodech skutkových setrvala na skutečnostech přednesených před správním orgánem. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti trvá. Uvedl, že v průběhu správního řízení žalobkyně sama uvedla, jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany snahu zajistit si tímto krokem legalizaci svého pobytu na území ČR, aby se nemusela vracet na Ukrajinu, kde se obává nevhodnosti tamního prostředí na svůj zdravotní stav a reakce věřitelů, od nichž si půjčila peníze. Žalovaný dále uvedl, že se v předchozím rozhodnutí (ze dne 15. 3. 2011), kdy byla žádost žalobkyně zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, zabýval i tehdy tvrzeným zdravotním stavem žalobkyně, neboť se v průběhu azylového řízení odvolávala na své onkologické onemocnění ve vlasti v roce 1999 (tyto skutečnosti nijak neupřesnila ani nedoložila) a zlepšení svého zdravotního stavu po příjezdu do ČR v roce 2005. Z lékařského vyjádření ze dne 8.3.2011, které si žalovaný vyžádal vyplynulo, že žalobkyně si stěžovala na bolesti bederní páteře a levé dolní končetiny (byly ji aplikovány injekce) se závěrem, že u žalobkyně se jedná o chronické potíže páteře, návratu do vlasti je schopna (správní spis str. 32). V žádosti o mezinárodní ochranu (správní spis str. 20-23) žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. V průběhu správního řízení neuvedla, že by během pobytu v ČR podstupovala jakoukoliv léčbu, brala léky či byla nucena vyhledat lékaře. Není proto pravdou, že by se žalovaný nezabýval jejím zdravotním stavem v předchozím rozhodnutí, jak tvrdí v podané žalobě. Nyní žalobkyně opět poukazuje na prodělané onkologické onemocnění, které opět

nespecifikovala a nedoložila a dále na problémy se štítnou žlázou a hemeroidy (tyto byly doloženy lékařskými zprávami z endokrinologie - 8.11. 2011, gynekologie - 29.2. 2012 a chirurgie - 8.6. 2012). Na zdravotní obtíže, které byly předmětem předchozího rozhodnutí si žalobkyně nestěžovala, ani je nezmínila. Žalobkyně výslovně prohlásila, že za dobu svého pobytu v ČR lékaře nevyhledala, neboť jí bylo v ČR dobře a nepotřebovala to. Onkologické onemocnění jí bylo залéčeno v zemi původu. Podle názoru žalovaného a na základě žalobkyní předložených lékařských zpráv se v případě žalobkyně jedná o běžné zdravotní problémy, které jsou úměrné jejímu věku, může je řešit ve spolupráci s ukrajinskými lékaři (odkázal na Informaci MZV ČR č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7.2009). Konstatoval, že žalobkyni se na Ukrajině dostalo ošetření, léčby a sociálních služeb, na Ukrajině je poživatelkou starobního důchodu. Žalovaný nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. K humanitárnímu azylu dále odkázal na judikaturu NSS (viz rozsudek č.j. 2 Azs 65/2003, rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003, rozsudek č.j. 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004). Podle žalovaného skutečnosti uváděné žalobkyní - snaha o legalizaci pobytu na území ČR a že se zdravotně cítí lépe v ČR než na Ukrajině, nejsou zákonné důvody pro mezinárodní ochranu formou azylu, nespádají tam ani obavy z věřitelů, když povinnost platit dluhy a jejich oprávněné vymáhání věřiteli je běžnou občanskoprávní praxí a to nejen na Ukrajině, v ČR, ale i celosvětově.

Žalovaný připomněl, že žalobkyně nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany ihned po svém příjezdu do ČR v roce 2005, ale až po téměř 6 letech, až po svém zadržení a poučení Policií ČR a poté, kdy Policie ČR udělila žalobkyni rozhodnutím ze dne 10.2. 2011 správní vyhoštění. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2. 2006. K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za účasti tlumočníka do jazyka ruského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Rozhodnutím Policie ČR ze dne 10.2. 2011 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.2. 2011 uvedla, že má ruskou národnost, je křesťanského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Z vlasti odjela 8.3. 2005 (na turistické vízum), protože byla po léčbě onkologického onemocnění, nebylo jí tam dobře, v ČR se cítí zdravotně lépe. Na Ukrajinu se vrátit nechce, kvůli atomové elektrárně v blízkosti jejího bydliště by tak dlouho nežila jako zde. Svůj cestovní

doklad dala v roce 2005 v ČR „klientce“ kvůli prodloužení pobytu, zpět ho nedostala. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že na Ukrajině nemá nikoho, kdo by se o ni staral, chce žít a pracovat v ČR. Svůj zdravotní stav označila za dobrý.

Při pohovoru provedeném dne 3.3. 2011 doplnila, že měla turistické vízum na 14 dnů. O svůj cestovní doklad přišla, jistá Naďa jí zařídila další pobyt na území ČR do roku 2008. Ke svému životu ve vlasti uvedla, že v roce 1975 přijela do Energodaru a do svých 50-ti let, do přiznání důchodu, pracovala ve zdraví škodlivém prostředí v radioaktivní zóně atomové elektrárny. Nesnažila se najít práci v lepším prostředí, protože si chtěla odpracovat roky na důchod (dřívější odchod do důchodu za práci v tomto prostředí). V roce 1999 onemocněla onkologickým onemocněním. Prodělala operaci i chemoterapii a rok byla v invalidním důchodu. Její přítelkyně jela do ČR, odcestovala s ní. Po příjezdu do ČR jí již bylo dobře a žádného lékaře nepotřebovala a ani nevyhledala. Příležitostně zde pracovala jako uklízečka. O mezinárodní ochranu v ČR se rozhodla požádat kvůli svému zdraví. Dříve nepožádala proto, že měla doklady a nepotřebovala to. Žádost podala až poté, co byla o této možnosti informována Policií ČR, která ji zadržela. Vyloučila potíže s ukrajinskými státními orgány úřady, soudy nebo policií. Do vlasti se vrátit nechce.

Žalovaný po provedeném správním řízení rozhodnutím č.j. OAM-42/LE-BE02-BE03-2011 ze dne 15. 3. 2011, zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Krajský soud v Praze k žalobě žalobkyně rozsudkem č.j. 49 Az 16/2011-44 ze dne 28.7. 2011 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že se správní orgán dle platné judikatury musí zabývat žádostí žalobkyně také z hlediska § 14 zákona o azylu a posoudit možné udělení humanitárního azylu ve vztahu k jí uváděným zdravotním důvodům. Nejvyšší správní soud svým usnesením č.j. 7 Azs 36/2011-55 ze dne 25.11. 2011 odmítl kasační stížnost žalovaného pro nepřijatelnost a ztotožnil se se závěry krajského soudu.

V dalším řízení provedl žalovaný dne 21.2. 2012 se žalobkyní doplňující pohovor. Vypověděla, že pracovala v jedné pražské restauraci od 5.7.2005 do 9.2.2011. Majitel jí nechtěl dát peníze, hádala se s ním. Udal ji policii, která si pro ni dne 9.2. 2011 přijela a odvezla ji do zachytného zařízení pro cizince v Bělé-Jezové, kde následně požádala o mezinárodní ochranu. Ke svému odjezdu z vlasti zopakovala, že byla po onkologické operaci, na Ukrajině jí bylo špatně. Do ČR přijela se známou, protože si ve vlasti půjčila 10 tisíc USD a potřebovala je vrátit. V ČR pracovala, ale majitel restaurace jí dluží 150 tisíc Kč. Spolupracuje s organizací La Strada, která jí přislíbila pomoc. Věřitelům na Ukrajině nic nevrátila, nemá ale kvůli tomu žádné potíže. Z Ukrajiny odjela hlavně kvůli zdraví. Bylo jí v ČR dobře, pracovala a myslela si, že vydělá nějaké peníze. Nyní zde onemocněla, má hemeroidy, problémy se štítnou žlázou a se zrakem. Navštívila lékaře, bere léky na štítnou žlázu. Zopakovala, že onemocněla v roce 1999, jeden rok byla v invalidním důchodu. V roce 2000 byla schopná práce a již v roce 2001, ve svých padesáti letech (zaměstnání II. kategorie ve zdraví škodlivém pracovním prostředí) odešla do starobního důchodu. Nikde již nepracovala, protože na Ukrajině práce není. Pobírala

důchod ve výši asi 50 USD měsíčně, z čehož se na Ukrajině nedá žít. Manžel, který ji živil, v roce 2003 zemřel. Do ČR přijela s přítelkyní. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má strach z věřitelů na Ukrajině, od nichž si půjčila peníze a chce si zlepšit své zdraví. Po příjezdu do ČR jí bylo dobře, proto nikam k lékaři nechodila. Pokud pracovala, bylo vše dobré, nyní je její zdravotní stav špatný. Lékaře začala navštěvovat až v Bělé-Jezové. Nyní navštěvuje endokrinologa v Rychnově nad Kněžnou, očního lékaře, léčí se s hemeroidy s nimiž měla jít na operaci, ale endokrinolog to nedoporučil. Správnímu orgánu udělila souhlas s nahlédnutím do své zdravotní dokumentace. V případě návratu do vlasti se obává reakce věřitelů, kteří by ji „zničili“. Pokud bude zdravá, odjela by pracovat do Moskvy nebo do Kyjeva.

Žalovaný k případu žalobkyně shromáždil informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně vycházel ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, z Informace MZV ČR č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29.7. 2009 a č.j. 113176/2009 ze dne 23.7. 2009 a z aktuálních informací obsažených v databázi ČTK, které jsou nedílnou součástí spisového materiálu. Dále vycházel i z výpovědí žalobkyně učiněných v řízení o správním vyhoštění (viz výše). Žalobkyni byla dne 3.3.2011 a dne 21.2. 2012 poskytnuta možnost seznámit se s těmito informacemi a vyjádřit se k nim.

Při jednání soudu zástupkyně žalobkyně odkázala na podanou žalobu a zdůraznila, že v případě návratu na Ukrajinu by u žalobkyně došlo k újmě na zdraví, a to zejména s ohledem na její aktuální zdravotní stav, který dokládá třemi novými zprávami, průkazem diabetika (plánovaná kontrola v květnu 2013), zprávou z endokrinologické ordinace ze dne 21.1. 2013 a zprávou z Oblastní nemocnice Rychnov nad Kněžnou ze dne 18.12. 2012 podle které se žalobkyně podrobila gynekologické laparoskopické operaci, která nebyla úspěšná a dne 3.6. 2013 je naplánována klasická operace. Podle žalobkyně se žalovaný neřídil závazným právním názorem Krajského soudu v Praze a nedostatečně se zabýval jejím zdravotním stavem, který v napadeném rozhodnutí bagatelizuje. Setrvala na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného odmítla žalobní námitku nedostatečného posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Uvedla, že žalovaný si pro své rozhodnutí vyžádal zdravotní dokumentaci žalobkyně s tím, že soudu pak byla zaslána aktuální lékařská zpráva obvodní lékařky žalobkyně MUDr. M. ze dne 7.6. 2012 a dvě informace: 1) Informace MV ČR – 27.4. 2012 – Ukrajina, Informace organizace „International SOS“ č. BMA-4038 ze dne 19.4. 2012, získaná v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu – dostupnost léčby onemocnění štítné žlázy internistou, dostupnost léčby hemeroidů proktologem, dostupnost vyjmenovaných léků a 2) Informace MZV, č.j. 102973/2012-LPTP ze dne 31.5. 2012 – systém zdravotní péče, zaměstnanecký/státní program zdravotní péče, sociálních příspěvků či penze zaměstnanců/bývalých zaměstnanců jaderných elektráren, onkologická zdravotní péče a ceny léků na Ukrajině. Podpůrně soudu předložila

Informaci MZV ze dne 21.9. 2010 – možnost následné léčby onkologických onemocnění, zařízení onkologické léčby a dostupnost onkologických léčiv na Ukrajině. K žalobkyní uvedeným současným zdravotním problémům pak s odkazem na předložené informace uvedla, že mohou být úspěšně řešeny v zemi jejího původu.

Soud provedl důkaz výše citovanými lékařskými zprávami a informacemi.

Žalobkyně při svém účastnickém výslechu uvedla, že chce, aby jí byla v ČR provedena plánovaná gynekologická operace. Diabetes onemocněla až v ČR, neví a obává se, jak by toto onemocnění bylo v případě jejího návratu na Ukrajině léčeno. Při poslední návštěvě u endokrinologa si stěžovala na dvojité vidění. Je léčena, bere léky dvakrát denně, ale zlepšení nepozoruje.

K dotazu pověřené pracovnice žalovaného, proč si žalobkyně myslí, že by nemohla dodržovat diabetologické návyky v zemi svého původu a léčit se tam u příslušných lékařů uvedla, že „když dostane dlužné peníze od majitele restaurace, u kterého zde v ČR pracovala, tak odsud odjede, dříve však ne.“

Soud s odvoláním na ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. odmítl důkazní návrhy zástupkyně žalobkyně - vyžádat si lékařskou zprávu od diabetologa žalobkyně MUDr. J. P., Kostelec nad Orlicí a zprávu z Oblastní nemocnice Rychnov nad Kněžnou k plánované gynekologické operaci. Tyto důkazy soud považoval za nadbytečné, neboť žalobkyně při jednání doložila, že se u těchto lékařů léčí a tyto skutečnosti jsou nesporné.

V závěrečných návrzích účastníci setrvali na svých stanoviscích, náklady řízení nežádali s tím, že náklady právního zastoupení žalobkyně budou vyčísleny ve lhůtě jednoho týdne.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach

-7-

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, když výčet uvedených důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně označila snahu zajistit si legalizaci svého pobytu na území ČR, aby se nemusela vracet na Ukrajinu, kde se obává zhoršení svého zdravotního stavu a reakce věřitelů, kterým nevrátila půjčené peníze. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další, když žalobkyně označené důvody podané žádosti do uvedeného výčtu nespádají. Soud po vyhodnocení situace žalobkyně a posouzení jí prezentovaných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve světle relevantních ustanovení zákona o azylu a aktuální judikatury nemohl dospět k jiným závěrům než těm, které učinil žalovaný. Soud si proto dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že se žalovaný nezabýval jejím zdravotními potížemi. Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že žalobkyně jak v původním správním řízení, tak i v novém řízení (doplňující

pohovor ze dne 21.2. 2012) nijak blíže neupřesnila a nedoložila jedinou lékařskou zprávou své onkologické onemocnění, pro které byla léčena a podle jejích slov vyléčena v zemi původu. Z jejích výpovědí je rovněž zřejmé, že po příjezdu do ČR její zdravotní potíže ustaly a po dobu několika let v ČR nenavštívila žádného lékaře, protože ho nepotřebovala. Teprve v roce 2011, po svém zajištění v Bělé-Jezové, začala navštěvovat lékaře a poprvé se zmiňuje o potížích se štítnou žlázou, hemeroidy, zrakem, na potíže s páteří jí byly aplikovány injekce. Žalovaný měl k dispozici lékařské zprávy žalobkyně z odborných vyšetření (citovány na straně 5 napadeného rozhodnutí), které vyhodnotil jako běžné zdravotní problémy, pro které může být léčena i na Ukrajině. Pokud jde o aktuální lékařské nálezy předložené žalobkyní při jednání, ze zprávy endokrinologa MUDr. C. ze dne 22.1. 2013 vyplývá, že žalobkyně trpí primární hyperthyreosis s diskrétní strumou, od poslední kontroly nebyla akutně nemocná, bere předepsané léky thyrozol a prednison, na kontrolu je objednána na den 14.10. 2013, z průkazu diabetika vyplývá, že žalobkyně dochází na běžné pravidelné kontroly (poslední 2.1. 2013, další má být 2.5. 2013), ze zprávy Oblastní nemocnice Rychnov nad Kněžnou ze dne 18.12. 2012 vyplývá že žalobkyni byla dne 11.12. 2012 provedena laparoskopická gynekologická operace. Tyto lékařské nálezy potvrzují skutečnosti, které zjistil žalovaný již v průběhu správního řízení.

Soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žádost žalobkyně byla podána zcela účelově z důvodu legalizace pobytu na území ČR, poté co žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění za dlouhodobý nelegální pobyt v ČR. Soudu nezbyvá než zopakovat, že k takovému účelu neslouží zákon o azylu, nýbrž zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů měla a mohla žalobkyně využít. Krajský soud případ žalobkyně posuzoval i ve světle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, vedle rozsudků citovaných žalovaným soud dále odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003-65, dle kterého skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby (*zde obavy z věřitelů*) a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). V jiném rozhodnutí NSS uvedl, že „...*nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti*“ (podle rozsudku NSS ze dne 10. 2. 2006, č.j. 4 Azs 129/2005-54, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaným opatřené informace vzhledem k žalobkyní sděleným skutečnostem považuje soud za standardní a přiměřeně aktuální. Se závěry a odůvodněním žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se proto soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který

zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinnými příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu § 14 zákona o azylu). K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na rozhodnutí citovaná žalovaným ve vyjádření k žalobě, ale např. i na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, v němž NSS uvedl, že „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces*“. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, zhodnotil na podkladě doložených lékařských zpráv zdravotní stav žalobkyně a možnosti případné léčby jejích potíží na Ukrajině. Závěry žalovaného pak byly potvrzeny i důkazy provedenými v řízení před soudem, a to jednak aktuálními lékařskými zprávami, z nichž nevyplývá, že by žalobkyně byla bezprostředně ohrožena na životě, je léčena a dochází na pravidelné kontroly, nebylo zaznamenáno akutní zhoršení zdravotního stavu, rovněž gynekologická operace byla naplánována na půl roku dopředu. Z informací, které jsou součástí správního spisu ani z těch, které byly žalovaným doplněny v průběhu soudního řízení nebylo prokázáno, že by současné zdravotní potíže žalobkyně nebylo možno léčit v zemi jejího původu. Ostatně při jednání žalobkyně výslovně uvedla, že by na Ukrajinu odjela ihned, pokud by jí bývalý zaměstnavatel (majitel restaurace) zaplatil dlužné peníze. Z toho je tedy zřejmé, že své zdravotní potíže a jejich léčbu nepociťuje natolik palčivě, že by jí bránily i v samotném odjezdu a návratu do země jejího původu. Soud tak neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Pro stručnost soud odkazuje na zákonnou citaci těchto ustanovení uvedenou v napadeném rozhodnutí. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní obavy či hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro

případný návrat (vrátila by se, pokud by dostala zpět své peníze). Žalovaný odůvodnění této části rozhodnutí věnoval dostatečný prostor (strana 8-10 rozhodnutí) a soud neshledal v jeho závěrech pochybení. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnily. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyni byla pro řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka, jejíž odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokátky v požadované výši za jeden úkon právní služby po 2.100,-Kč (příprava a převzetí zastoupení), za jeden úkon právní služby po 3.100,-Kč, ve znění vyhl. účinném od 1.1. 2013 (za účast při jednání krajského soudu dne 20.3. 2013) podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 5.800,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.218,-Kč. Celkem se tedy ustanovené advokátce přiznává odměna ve výši 7.018,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. března 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně